

НА РОЗЧИСТЦІ ШЛЯХУ

Перець

№ 14 (457). РІК ВИДАННЯ XXI КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1961

Ціна 10 коп.

У ЦЬОМУ НОМЕРІ:

- ★ Отак! мої слова про РПТУ-2 (Від усього серця лист херсонцям од Перця. — Стор. 2).
- ★ Равлику-Павлику, вийди з хати!.. (Стор. 4).
- ★ Про оптимістичний довідник, паперове дзеркало та чорнильні ставки на Хмельниччині. (Стор. 6-7).
- ★ Друге засідання „Клубу губителів природи“. Прийом нових членів. (Стор. 9).
- ★ За вами слово, товариші сатириків й гумористи. Починається конкурс Перця. (Стор. 11).

ЮРІЙ ПІТРА

Ланка відомого кукурудзвода Героя Соціалістичної Праці Юрія Юрійовича Пітри з колгоспу «За нове життя», Іршавського району, Закарпатської області, зобов'язалася зібрати по 125 центнерів зерна кукурудзи з гектара на площі 50 гектарів.

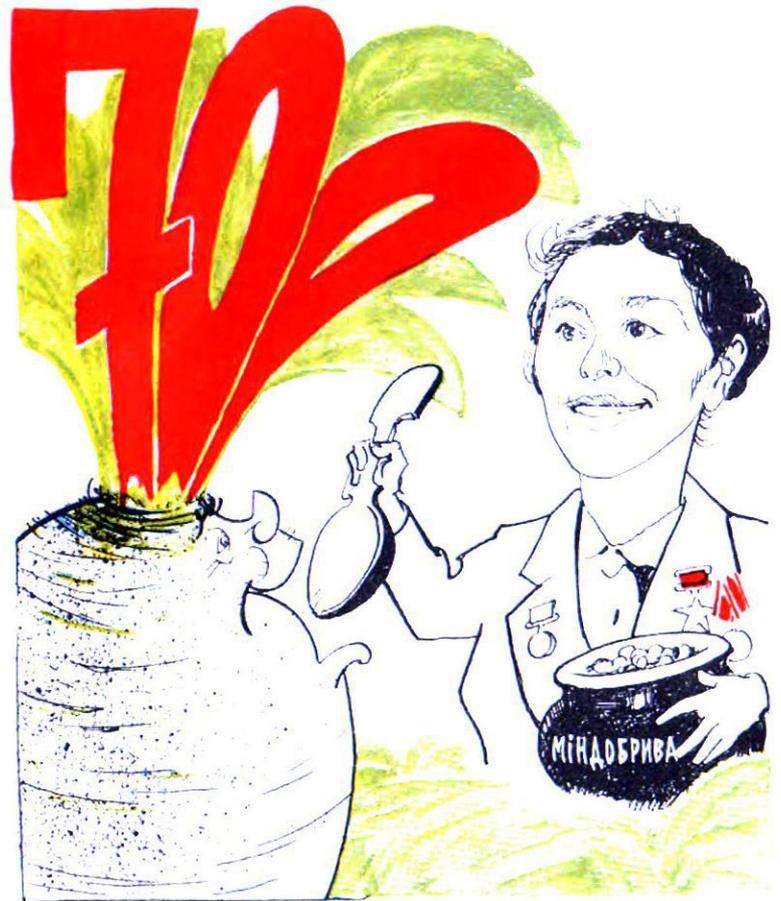

З ним відавна дружбу водить
Королева польова,
І вона своєму другу
Всі «секрети» відкрива.

Бо за нею ходить Пітра,
Доглядає кожен га,
Щоб росла вона все вища
І щоб більшала вага.

МАРІЯ ГУТЕЙ

Ланка Героя Соціалістичної Праці Гутей Марії Степанівни з колгоспу «Сталінський шлях», Миколинецького району, Тернопільської області, зобов'язалась виростити по 700 центнерів буряків з гектара на площі 25 га.

У Гутей буряки
Отакі, як цибёрки!
З них — і цукру мішки
І солодкі цукерки.

Тож працює Гутей
Для трудящих людей, —
Щоб багатство велося
І ще солодше жилося.

Дружині шаржі К. ЗАРУБИ
Текст Ю. КРУГЛЯКА

Гарячий привіт вам, шановні
говариші!

Здоровенькі були!

Пишу відразу до всіх, бо до
всіх вас дуже дильну справу маю.

Якось трапилось мені побувати
на полях колгоспу ім. XX з'їзду
КПРС, Костянтинівського району,
Сталінської області. Бачу в полі
зібралися колгоспники навколо
якоїсь машинерії, головами хитають
і потилиці чухають.

Підходжу ближче. Гарна така
машинерія, коли збоку глянути.
На колесах Гвинтик до гвинтика,
шурпчик до шурпчика.

— Чим це ви так заклопотані? — питаю. А колгоспники й розка-
зують:

— Оце, Перче, бачиш, купили ми гноєрозкидувач РПТУ-2. Його на
заводі ім. Петровського в Херсоні роблять. Думали, буде він гній роз-
кидати, буде нам у роботі допомагати. А воно бач, як сталося...

Придивився я уважніше. Справді. Рами у вашого РПТУ-2 тендітні,
дуже тоненькі. Наче не по полю йому бігати, а по асфальту. Знову ж
такі, опорні кронштейни зроблені так, ніби це кронштейни від дитячої
коляски, а не від сільськогосподарської машини. І фарком приче-
пу дуже швидко з ладу виходить.

Один колгоспник каже мені:

— Запитай ти, Перче, у них (у вас себто), з чого вони роблять
підшипники внутрішньої і зовнішньої осей. Чи не з макухи, бува? Ма-
буть, що з макухи, бо дуже вони швидко з ладу виходять.

Другий додає:

— А подивись-но, Перче, на диски. Які ж вони блаженські! Лама-
ються, деформуються.

Третій на кузов киває:

— Бачиш, Перче, не кузов, а картонна коробка для дамського ка-
пелюшка. Тріщить, прогинається, виводить з ладу транспортер.

Лист дирекції, інженерам, технікам
і всьому робітничому колективу Херсонського
комбайнового заводу ім. Петровського.

А скати? За висловами меха-
нізаторів, вони лопаються, як
миліні бульбашки.

І такий висновок зробили кол-
госпники:

— Це не РПТУ-2, а якась «ре-
петуга». Хто його купить — мусить
репетувати. Репетує і ремонтує,
ремонтує і репетує. Гукни-но, Пер-
че, до херсонців, хай схаменуться
та не переводять металу на отакі брак.

Приїхав я до Києва і застав
ще декілька листів від колгосп-
ників інших областей. Всі скар-
жаться на ваш РПТУ-2.

От тоді-то і вирішив я вам написати та водночас запитати. Як же
вам не соромно отакі лемпні машини з заводу випускати? А честь
заводської марки? В кого це там у нас рука підіймається клепати за-
водську марку до такого браку? Соромно, й-право, соромно.

Між іншим, ваш РПТУ-2 не дарований кінь, котрому в зуби не го-
диться заглядати. РПТУ-2 не малі гроші коштує, а гроші, як відомо,
під ногами не валяються.

Купуючи ваш витвір, колгоспники сподіваються підвищити продук-
тивність праці і відповідно знизити собівартість булки, ковбаси і мас-
ла. А як ви їм у цьому допомагаєте?

Купують вони вашу техніку і разом з нею купують собі клопінг,
бо техніка з ремонту не вилазить. Такого коня скільки не куй, а він
все одно на всі чотири ноги шкутильгає.

Отакі справи. Невеселі справи. Але я вам пишу це не для того,
щоб ви сумували, а щоб сій та й порадилися гуртом, як того осо-
ружного браку позбутися.

Певен, що гуртом ви щось обов'язково придумаєте. А як же ж
інакше?

Зоставайтеся здорові!

Від усього серця вашого ПЕРЦЯ.

НЕ ВИСТАЧАЄ ТІЛЬКИ СКРОМНОСТІ

Не поцуравшись праці ревної,
За совість, чесно, не за страх,
Височини досяг ти певної,
Домігся успіху в ділах.

До тебе слава стала липнути,
А ти її сприйняв на зле —
Себе усюди хочеш випнути,
Великим видаєш мале.

Гукаєш: я! у мене! гляньте-но!..
Все курс береш на показне.
А показне частенько латане,
А латане — то не мішне.

Не збочуй же, не пиши за славою,
Умій почате довершити.
Отак в труді своєю справою
Зумієш людям послужити.

Тобі не позичає невтомності,
Ти в праці бережеш хвилину,
Не вистачає тільки скромності,
Яка прикрашує людину.

Петро ДОРОШКО.

ПРОЙШЛА НАУКУ

— Кохана дою, йди гуляти,
Я приберу сама кімнати.
Тобі й тринадцяти нема,
Твоє ще буде... Я сама...

А років, може, через п'ять
Дочку покійно просить мати:
— Допоможи прибрати кімнати.
А та: — Не можу! Йду гуляти!

Сама вправляйся, спокій дай,
На шім ти вже набилася руку,
Мені ж гулять не заважай!..

«Пройшла», бач, мамину науку!

Степан КНИШ.

м. Дюхвиця.

Цистерна № 802273

(Детективна повість з прологом та епілогом)

ПРОЛОГ

Холодного січневого дня 1959 року за нарядом Чернаського цукрорубрикресту на адресу колгоспів «Україна», ім. ХХІ з'їзду КПРС, «Пам'ять Ілліча», «Шлях Леніна» та ім. Енгельса, Миколаївського району, Одеської області, Шполянський цукрозавод відправив 52 тонни м'яси...

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ПОЇЗД ІДЕ В НІЧ...

Темної зимової ночі того ж року із станції Шпола, ввутуючись паром, паровоз потяг вантажний поїзд назустріч вітрам. Серед своїх сестер бадьоро виступувала колесами цистерна № 802273. Вона ще не знала, що чекає її попереду. М'яса глухо хлюпала в її темному череві...

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ТРИВОЖНІ ОЗНАКИ

Минали ночі, Зимові, весняні. Минали дні, Літні, осінні. Колгоспи марно чекали м'яси. Невблаганний час сіяв тривогу, невблаганна бухгалтерія злизала з рахунків колгоспів тисячі карбованців за недержану м'ясу. У колгоспах почали хвилюватися. Було відомо, що цистерна № 802273 півроку тому покинула станцію Шпола... Але де вона? Де вона? Де вона?..

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

СЛІДИ ВЕДУТЬ НА СТАНЦІЮ БЕРЕЗІВКУ...

Собана Рекс натяг поводок. Було видно, що слід він узав і тепер приведе слідчих точно за адресою. Майор Н. примружив розумні, трохи стомлені очі.
— Так. Сліди ведуть на станцію

Березівку, Одеської залізниці. Зараз цистерна буде нашою. Крапка. Собана Рекс занепокоївся. Вітер ударив його по ніздрях якимось ядучим димком. Слід він загубив... Майор Н. зморщив носа:
— Гнали самогон. Довго гнали. Багато вигнали...

На коліях станції Березівки цистерни № 802273 не виявилось. Краплі м'яси на шпалах вели невідомо куди. Собана Рекс чхав і жалібно снавучав...

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

СУД ІДЕ!

Колгоспи нікому не хотіли подарувати м'яси і даремно стягнені гроші. Миколаївський народний суд присудив стягти на користь колгоспів 36.194 карбованці (старими грошми). Стягти їх треба було із залізниці...

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

ЗАЛІЗНИЦЯ НЕ ЗДАЄТЬСЯ

Управління Одеської залізниці подало касацію. І Одеський обласний суд скасував рішення районного суду...

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

ТЯГАНІНА ТРИВАЄ...

Минають дні, тижні, місяці, роки... Темні води невідомості поглинули цистерну № 802273. Навіть м'яса не спливла. В бій вступила Одеська обласна прокуратура та інші інстанції. Залізниця відбивається, тяганина триває, собана Рекс чхає і жалібно снавучить.

ЕПІЛОГ

Його мусять написати одеські юристи в співтворстві з одеськими залізничниками...

М. БІЛКУН.

СЛОВО ПРО СЛОВНИК

Радіємо у світ вийшов прекрасний українсько-російський словник за редакцією Б. Гринченка.

У чотирьох томах вийшов. Його більша нас радість жде. Академія наук випускає українсько-російський словник у шести томах.

Правда, довгенько видають, та сподіваємось, — видадуть!

Єсть у продажу і прекрасний російсько-український словник.

Вага оних мовних словників величезна! Скажемо виразніше — вага колосальна!

Але чи доступні вони педагогам-мовникам і масовому читачеві?

Ні, не доступні! І вагою, і ціною не доступні. І взагалі не доступні, — тиражі малуваті.

До того малуваті, до того купувати не дистанеш.

А потреба у словниках — величезна. Мова, це мова. Це — наука! Кому кому, а вчителям-мовникам словники ось як потрібні!

То й що ж виходить? Виходить, треба, краще треба видати доступні, дешеві, портативні словники.

Не вірите — поговорить з учителями! І вони вас слізю почнуть благодати!

Давайте словники! Простенькі й не важенькі.

Прочували ми, що видавництво «Радиська школа» у четвертому кварталі 1961 року видає українсько-французький словник Ціна — 1 крб. 50 коп.

Чому б з отакою доступною ціною, простенькі і ото не важенькі, не видати російсько-український і українсько-російський словники?

Ну, чому? Йі-бо, видайте! Порятуйте культурних людей.

Мал. В. СЛИВЕНКА

Після ремонту у Недбайлівській РТС.

АЛАБОВСЬКОУ-ПАВЛИКУ

вийди з хати...

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

Оце знову подзвонили мені з Боярки.

— Чого ж це ти, Перче, до нас більше не навідуєшся? Поворухив отих, які «з нічого» зводять собі кам'яні світлиці, і вважаєш, що то вже й край? У нас же й не такі фокуси можна побачити! Хочеш познайомитися з мастаками, які наловчились гуляти на двох свайбах зразу? Тоді записуй адреси.

Мені диктували, а я записував. Цілого блокнота списав!

— А тепер, Перче, — порадили мені, — пройди по тих адресах.

І от я мандрую знову під самим столярним містом Києвом, по тій же благодатній Боярці.

Стукаю в двері будинку № 53/41 по вулиці Вокзальній.

— Дома господар будинку, Олександр Миколайович Алабовський?

— Дома, — відповідає мені старенька жінка.

— До нього можна зайти?

— А навіщо вам ноги трудити, коли можна електричкою проїхатись.

— Даруйте, — дивуюсь, — ви

ж самі сказали, що господар дома...

— Я й зараз кажу: дома. У Києві. На вулиці Леніна, 29.

Отуди!.. Людина, можна сказати, мій найближчий сусід, через чотири будинки від мене живе, а я в Боярці її шукаю! Хотів було вже не дуже тихим словом згадати тих, за чияю головою моїм ногама нема покою, та стримався. Жінка внесла поправку до свого попереднього повідомлення.

— Олександр Миколайович, сказала вона, часом і тут буває.

— У гості приїдуть?

— Таке скажете! — розсміялася вона — Хто ж це до себе додому в гості їдять? Цей будинок належить Олександрові Миколайовичу Алабовському. Приватна, так би мовити, власність. А в Києві в Олександра Миколайовича —

трикімнатна квартира. Але вже не власна, а державна.

З дальшої розмови я довідався, що родина О. М. Алабовського складається з чотирьох душ,

— Нелегко, мабуть, такій «великій» сім'ї хазяйнувати на дві оселі? — спитав я.

Жінка зітхнула.

Я зрозумів її зітхання: важко вести та жалко кидати...

Проте, «кидати» це, очевидно, не те слово. Розкидатися квартирами — грішно і не логічно. Але якби, скажімо, Олександр Миколайович надумав покинути державну квартиру й перебраться у власний будинок, то, гадаю, ніхто б йому за це не докоряв.

А є сім'ї ще «більші», ніж у Олександра Миколайовича Ала-

бовського. Що їм, бідним, робити з двома оселями?! Розірватися надвоє, як це хтось порадив зробити Ганні Іванівні Хочко?

Ні, Ганна Іванівна на це не згодна.

Ганна Іванівна, потрапивши в таке безвихідне становище, знайшла-таки з нього вихід. Державну квартиру (у Києві, на вулиці Дарвіна, 4) вона люб'язно погодилася доглядати сама, а два власні будинки у Боярці здала в оренду добрим людям.

Доброта людей тут вимірюється кількістю грубих карбованців, що їх вони мусять щомісяця класти домовласниці на стіл.

Щоправда, не всі ті, що знають в оренду свої будинки, такі ласі на гроші, як Ганна Іванівна.

— Що ті гроші, сміється Олександр Васильович Зелінський. Сьогодні вони є, а завтра не має...

Виходячи з цієї мудрої думки, Олександр Васильович вирішив, що цинішою за гроші є нерухома власність, і шукє собі у Боярці кубельце на 5 кімнат. Він, шквал-роб-будівельник, міг би й на біль, ще замахнутися, та закон не дозволяє.

У законах Олександр Васильович, очевидно, не собаку, а щого вовка з'їв. Бо недаремно ж він, власник двоповерхового будинку в Боярці, так майстерно законструював свою квартиру в Києві, на вулиці Басейній 7. Хоч удень, з вогнем, хоч уночі з прожектором, а не знайдеш ніде тут приватна господаря квартири чи на дверях, ні під лавником, ні навіть у списку мешканців, вищезгаданому, при входу до будинку.

Довго шукав я зустрічі з цим «секретним» мешканцем, доки не сів за ним у Києві у Боярку, з Боярки у Київ.

А хіба я ще один такий у нас у столиці!

Такими адресами у мене набито весь блокнот. І подумав я, а чи знають ці адреси працівники квартирного відділу Київської міськради? Чи мають вони хоч яке небудь уявлення про тих двохатників?

Виявилось — мають, і не тільки уявлення, але й добре поставлений

облік. З нього я, наприклад, довідався, що домовласників, які, крім власних будинків, займають у Києві ще й державні квартири, налічується:

у Бучі — 41,

у Борзелі — 65,

в Ірпені — 175,

у Боярці — і того більше...

Та не вже, подумав я, у Києві знайшлося стільки вільної житлової площі, що нею наділяють навіть тих, хто має власні будинки?

Працівники того ж таки квартирного відділу рішуче спростували моє припущення.

— Якби, — сказали вони, — нам пощастило вирвати у цих домовласників державну житлову площу, то скільки б сімей мали хороших квартири!

— А хто ж вам заважає це зробити?

— Хто?... — Начальник квартирного відділу добуває з шухляди кілька папок, натоптаних паперами. — Ось, Матеріали про цих домовласників ми ще три роки тому передали виконкомові міськради... Три роки мороки, а наслідків ніяких.

Одверто кажучи, деякі наслідки є і відчутні. Переконавшись, що міськрада не збирається їх турбувати, деякі домовласники розпечерезалися остаточно. Взяти, приміром, Іллю Іванівну Мав'яченку. На якого дідька йому ота Боярка! Навіщо йому ота Буча чи Ірпень, коли в самому Києві стільки чудових куточків?

Уподобавши собі один такий куточок на Бауманській, 18, Ілля Іванович збудував там великий будинок, а поряд ще й цегляну «врем'янку» на дві кімнати.

Для сім'ї з двох душ більше, ніж досить, — подумали в міськраді та й стали чекати, коли Ілля Іванович звільнить двокімнатну державну квартиру по Пушкінській, 32.

Чекають уже не один рік. Бо в новому будинкові Іллі Івановичу ще треба забити кілька цвяхів, а господареві не хочеться цього робити. Настрою нема.

— А коли ж у вас той настрій з'явиться?

— Не знаю... — мнеться Ілля Іванович.

Ідучи Бауманською вулицею, де красується приватна вілла І. І. Мав'яченки, я мало не наскочив на хлопчика, який сидів на землі, хукав у долоні і наспівував:

Равлику-Павлику, вийди з хати, Маю тобі щось сказати!..

Не знаю, що саме збирався малюк сказати равликові. Може, хотів спитати, чи ще не надумав він длати в оренду власну комірчину, а самому перебраться до казенної квартири... У всякому разі, коли равлик висунувся із свого сховища, щоб послухати, що йому скажуть, у хлопчика рясом забракло слів.

Дитяча непосидючість!

А чи ж тільки дитяча?

І з дорослими теж часом так трапляється. З тими, наприклад, що збираються і ніяк не зберуться спитати у двохатників, чи ще не набридло їм жити на дві оселі?

З Перцем подорожував і його враження записав

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Заберемо дробовик?

— Не треба, бо його знімуть, а жаль буде — хороший сторож.

ДОВІДКОВЕ БЮРО

перця

НАС ПИТАЮТЬ: Чи правда, що радіо має властивість проникати крізь вуха аж у самісіньку печінку?

ВІДПОВІДАЄМО: Чиста правда. Це переконливо довів т. Солодовник — начальник Поліської (на Київщині) райконтори зв'язку. Повісивши в райцентрі на вулиці Леніна гучномовця, він не виключає його з 6-ої години ранку до 12-ої ночі. В результаті такого «гучномовлення» всі мешканці райцентру скаржаться тепер на те, що радіо сидить у них у печінках.

ЯКА БУДЕ ПОГОДА НА БЛИЖЧИЙ ЧАС У м. ЗНАМ'ЯНЦІ, Кіровоградської області? — цікавляться мешканці будинків № 49, № 51 та № 55 по вулиці Жовтневій.

ВІДПОВІДАЄМО: Як і раніше, в районі ваших будинків передбачаються опади у вигляді шматків цегли, штуратурки і стінових карнизів. Можлива гроза на голову начальника будівельної дільниці № 2 В. Г. Атамана, під керівництвом якого бракороби зліпили ваші нові будинки.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У мене кукурудза по саму шию.
— У мене теж.

— Правду кажуть, що жнива гаряча пора...

Балада про дві кишені

Гай шумів
зеленолистий,
Став світвся
плесом чистим,
Зеленіли береги.

В кінці греблі
біля ставу
Верби вирости на славу.
Розвивались кучеряво,
Набиралися снаги.

Поблизу завод цукровий
Рафінад робив чудовий.
І нікому
і нічому
Той завод не заважав:

У гаю пташки співали,
У ставку лини гуляли,
Верби мирно заглядали
У блискучий, світлий став.

Та якась нечиста сила
Занесла в той край Довбила,
Він директора старого
На заводі замінив.

І направили з заводу
У ставок смердючу воду,
І пішов нестерпний сморід
До садів, гаїв і нив.

У ставку вода пропала,
Як смола, густою стала.
Рибадохне,
зелень сохне,
Верби в'януть...
Просто жах!

Налетів був санінспектор:
«Неподобство! Хто директор!»
Цілий день страмив Довбила
І наклав на нього штраф.

Що ж ви думали?
Довбило
Посміхнувся тільки мило
І сплатив велику суму,
Огинатися не став.
А густу отруйну воду
Все спускали із заводу,
Навіть жаб порозганяли...
Омертвів чудовий став.

Аж оце на тому тижні
Зміни стались дивовижні:
Наш Довбило за копійку
Позмагався,— будь здоров!

Він приїхав до столиці
І, обходячи крамниці,

На біду, не там, де треба,
Через площу перейшов.

Козирнув сержант бадьоро
І сказав йому суворо:
— Громадянине, стривайте.
Заплатіть, будь ласка, штраф.

Під ногами у Довбила
Площа раптом заходила,
Все злилось, переплелось
І змішалось в очах.

Рота він розкрив, як вершу:
— Неподобство! Я ж уперше!
Я не дам вам
ні копійки!
Грошей вам чужих не жаль!

Довго з ним сержант возився,
А Довбило розходився
Сильно так, що сам читати
Став сержантові мораль.

Отакі на тому тижні
Зміни стались дивовижні.
Пояснити їх причину
Ми повинні під кінець.

Штраф за нівечення ставу
Ліг на кого?
На державу.

Тут Довбило мусив лізти
В свій,
у рідний гаманець.

Павло ГЛАЗОВИЯ.

Чорти у дзеркалі

Тільки попереджаємо. І чорти не містичні, а більше символічні, і дзеркало не те, що ним дачокчи користуються, коли брівки виску-бють.

Бо все почалося з книжки. З того довідника, що його не так давно у Києві видано. Він так і зветься «Довідник по водному господарству УРСР». Дуже оптимістичний довідник. Заглянеш туди, і душа радіє. По Україні за 1954 рік приросло 5,5 тисячі га ставків! В 1955 році — 8,63 тисячі га! У 1957 році — 18,83 тисячі га! Лише за п'ять років приросло 35,21 тисячі га дзеркала ставів. Це ж тобі риба та й риба!

Знову ж такі лірика... «В кінці греблі шумлять верби...» «За городом качки кричать...» і таке інше. Все це в комплексі дуже споклила штука, і ота споклила привела нас на Поділля, у Хмельницьку область. Тим паче, що в довідникові по приросту дзеркала ставків Хмельницька область не останнє місце посідає.

І тут почалося те, що, власне кажучи, цього фейлетона на світ породило. Перші розчарування очікували на нас у колгоспі імені Щорса, Ружичинського району.

Коли зайшла мова про ставки і рибу, голова колгоспу Петро Дмитрович Мех подивився на нас так, ніби йшлося не про конкретні земні ставки, а про Місячні моря і цирки. З усього було видно, що цифру «по рибі» з нього тягли давненько. Скривився Петро Дмитрович і наказав рахівникам:

— Покажіть дзеркало й рибу. Знайдіть. Отам, здається, в третій шафі. Оце ось дебет-кредит — торішня риба. Торіш гатили греблю. Одинадцять тисяч вгатили. І в цьому році вреблямо, мабуть, не менше, бо торішні кошти чомусь не затримали жодної краплі води. Тут усе як у дзеркалі.

Дзеркало було паперовим, але воно дуже яскраво відбивало становище в цьому колгоспі. Карасиками і дзеркальними коропами тут навіть не пахло, а верби в кінці греблі шуміли дуже сумно.

У колгоспі ім. Красіна, того ж району, верби теж не весело шуміли. Колись тут було два ставки і дзеркала їхні (чималенькі дзеркала!) весело виблискували під сонцем. А тепер дзеркала не виблискують, зосталися самі тільки рамки — болотні береги. В одному

ставку «манах» розстригся... «Манах» — це така дерев'яна хвіртка у греблі, яка регулює рівень води.

Так оцей «манах» не захотів бути «манахом» і «розстригся», фігурально кажучи. А вода не стала очікувати, поки нового «манаха» настановлять, вона собі дзюр-дзюр-дзюр та й потекла в синє море. На другому ставку гребля взяла та й «розманашилася», а воду, як відомо, в ставку гребля тримає. В болоті, там, де колись ставки були, — чорти завелися. Здорові, зелені і репетують на всю округу.

Звісно, чорти вони на те й чорти, щоб у таких місцях водитися. Репетують чорти і не дають спати голові колгоспу Павлові Васильовичу Кесюлюку. А так спокійно б собі спав чоловік, бо в інших сільськогосподарських галузях у нього показники не погані. Колгосп не бідний, не має тільки птишиного молока і... риби.

— То не чорти! — заспокоїв нас голова колгоспу «Україна» (Червонострівський район) Давид Михайлович Мельничук. — Таке люди вигадують! Звідкля тепер чортам узятися? То зовсім інші представники фауни. В нас на ставку вони теж є. От послушайте...

Послухали... І почули такий жаб'ячий концерт, якого нам з роду з віку слухати не доводилось.

У колгоспному ставку (власне кажучи, назвати цю калюжу ставком — значить погіршити проти своєї совісті, але умовно будемо називати її ставком), так-от, у колгоспному ставку водилися нащадки тієї знаменитої жаби, про яку ще Глібов писав. Нашадкам повезло куди більше, ніж бабусі їхній. Вона луснула, так і не зрівнявшись з волом, а вони на дармових харчах розпаслися до того, що скоро й волів переженуть.

Усі умови для нормального розпліднення жаб створено зараз у колгоспі «Україна».

Але ж був час, коли цей колгосп славився іншими розплідниками. Колись у дзеркалі ставу пласкалися поважні коропа. Було це доти, доки не прорвало греблю. А як прорвало греблю, то й попливла риба за водою. Можливо, між іншим, навести цифру, якої ви в знаменитому довідникові не знайдете. Таких ставків, де тільки зелені банькати чорти водяться, у Хмельницькій області не мало, не багато — 1395 гектарів! Є де жабам розкошувати, а для риби місця не знаходиться.

Багато ставків на Хмельниччині занушено, багато дзеркал розбилось на маленькі дзеркальця, в яких карасеві ніде хвостом повернутися, від багатьох дзеркал залишилися одні рамки.

От хоча б і Дубівський ставок, той самий, що розташований коло самісного обласного центру. Колись це був ставище на 97 гектарів дзеркала! Тут не те, що коропа, а навіть атлантичний кит почував би себе добре. Милілися господарі ставка, а з ними на гірше миналася його доля. Доконав ставок новий господар — обласне управління товариства мисливців та рибалок. Вже ж кому, здається, слідкувати за ставком, кому доглядати його і рибу в ньому розводити, як не мисливцям!

та рибалкам? Так ні ж... Тепер з 97 гектарів залишилося кишенькове дзеркальце, яке можна прикрити черговою постановою обласного конккому про будівництво ставків та розведення риби.

Держава передала колгоспам Хмельницької області 862 гектари ставків. Беріть! Розводіть рибу! Багатійте! І що ж? Залишилися з тих ставків близько третина — 277 га дзеркала.

Хмельницькі «рибоводи» можуть образитися:

— Стралять нас на всю Україну, наче ми найгірші!

І вони матимуть рацію. Вони не найгірші. Держава передала колгоспам Ровенщини 433 гектари ставків. З тих гектарів вже 243 випарувалося. І посухи начебто область ніколи не знала а така халепя!

Колгоспи Львівської області з рук держави одержали 837 гектарів ставків. На сьогодні загальне дзеркало зменшилось до 380 гектарів.

Висихають старі ставки швидко, значно повільніше будуються нові.

У 1959 році Одеська область рапортувала про будівництво 366 гектарів нових ставків.

У звіті за 1960 рік цифра 366 з'явилася знову. Невже подвоїли? Ні, механічно перенесли стару цифру у новий звіт.

А ті дзеркала, що зараз виблискують проти сонечка, про які так зворушливо пише довідник?

Виблискують то виблискують, але по суті це неживий блиск, бо по Україні налічується понад двадцять тисяч незариблених ставків!

Так... Вода заради води. Нехлюйство? Безгосподарність? Байджість? Все разом. Подумати тільки. Для риби силосу не треба, теплого корівника вона не вимагає, бо риба їсто холоднокровна... Значить... Значить, при мінімальних витратах колгоспи можуть одержувати тисячі карбованців прибутків, а споживачі тисячі центнерів смачної риби. Логічно? Абсолютно. В чому ж заковика? А заковика, думається нам, у тому, що районне та обласне керівництво теж дуже часто забуває про цей чудовий резерв.

Коли в колгоспі знижуються надії молока, всі б'ють тривогу. Коли низькі врожаї зернових, всі б'ють тривогу. І це правильно, і це законірно.

Але скажіть ви нам: коли, хто, де бив тривогу з приводу того, що в колгоспі висох ставок, що в колгоспі не розводять рибу? Не було ж такого, правда?

Ми не за те, щоб знімати галас і страхати всіх, хто занехав ставки, страшними адміністративними карами.

Ми хочемо, щоб усі винуватці такого нехлюйства і безгосподарності сіли десь у холодочку під вербами на березі ставка (в кого він ще не до дна висох) і добре подумали, що його слід зробити, щоб ставкове господарство йшло вгору та вгору.

Варто тільки почати, а там діло піде. І всі будуть задоволені. Навіть сатирикам тоді доведеться писати менше фейлетонів, а більше споживати риби.

А вже про авторів довідника і говорити нічого.

Вони теж будуть дуже раді, бо їм ніхто не закине, що їхній довідник, м'яко кажучи, не зовсім точний.

М. ПРЯДКО.

Сергій ШВЕЦОВ

РИБАЛЬСЬКІ УСМІШКИ

«ДЗВОНАР»

На словах його здобич вагома: «Витяг шуну, білугу і сомал...» А на ділі — не може спіймати. Навіть тюльки-живця для котяти.

«КОНСЕРВАТОР»

Був у рибалки досвід — хоч куди: Він знав повадки риби і мав волячі нерви. Та рибу всіх порід таснав чомусь завжди — із банки з написом «консерви».

ПЕРЕСТРАХУВАЛЬНИК

Зверхобережну має звичку Ретельний цей і дивний рибохват: Щоб упіймати йорка чи то плотвичку, Чіпляє жилку — грубу, мов канат.

ЧЕРЕВУГОДНИК

Рибалка йде! Погляньте, люди! Несе рюкзан — вагу в два пудні! В рюкзачі тім смачний запас Найкалорійніших продуктів:

Сирків, сальця, лець, ковбас, Консервів різних, вин і фруктів.

Змахнувши з лоба піт рюкою, Рибалка йде понад рікою.

Його манить мета не ця — Не риба, ні, а їжі класок: Шукає зручні він місця, Щоб нагоптити шлунок!

ПІВЛІТРОВЧНИКИ

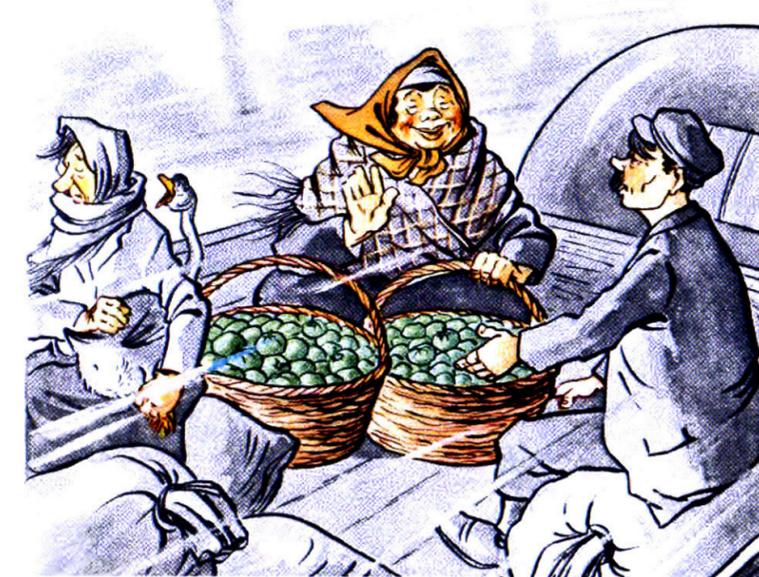
А є рибалки ще й такі: Вони за тим лиш їздять на ніч на повітря, Щоб під кущем біля ріки Хильнуть з дружинками по півлітра!

ЕКСПЕРИМЕНТАТОР

Стоїть над річкою з красочку і в воду кидас це зранку: Картоплю, рис, пшеничку, гречку, Овес, горох, пшоно і манку. Усе це він з жоною в парі — Розмочував, варив і парив.

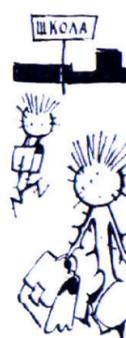
Гачків — кіло! Наживок м'ясо: І чер'яки, і пір'я галки, І хліб, і мед, і свіже м'ясо — Є все в новатора-рибалки! Все сі! — Лиш не илюсі!

З російської переклав С. ОЛІЙНИК

— Нащо це ти, Степанівно, зелені помідори на базар везеш? — А я за них таку ціну загну, що вони почервоніють.

ЧАС ДО ШКОЛИ, ЧАС!

Мала Висна, якщо правду сказати, не тана вже й мала. Рай-центр! А от шкільні приміщення тут дійсно малі. Лише наша одна школа орендує шкільні приміщення в чотирьох місцях. Тісно тут і незручно. Так-от, у Малій Висці сім років тому почали будувати нову велику школу № 4. Сім років тому... За ті сім років — не у нас, розуміється, — було збудовано і здано в експлуатацію не одну ГЕС, не один завод-велетень, не одну тисячу житлових і культурно-побутових споруд. Протягом цього часу не дрімали і будівники Маловисівської середньої школи. Вони як узялися в 1954 році, як двинули, як розігналися, так до 1961 року вигнали... фундамент школи.

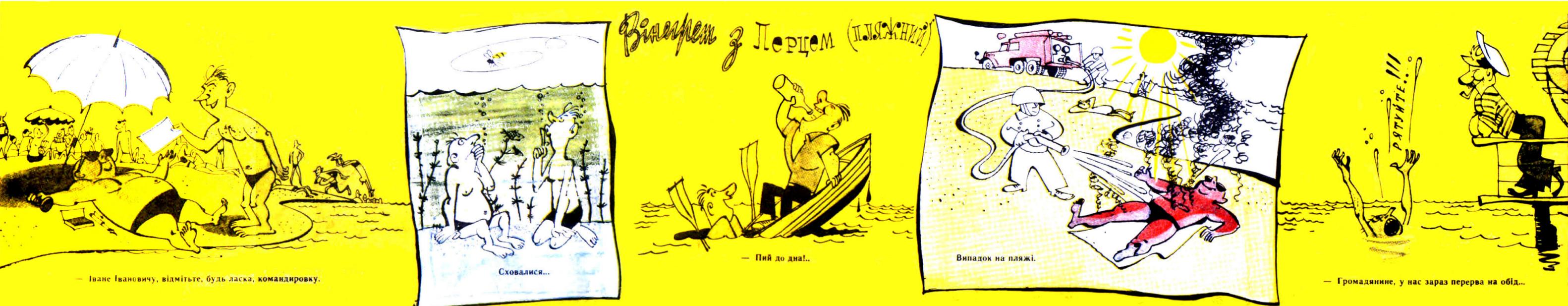
На більше розгону не вистачило. І не так розгону, як грошей. Обласні організації асигнувань не виділяють. А Черкаський раднаргосп, якого зобов'язали фінансувати це будівництво, не дуже поспішає з фінансуванням. Поспішає поки що один бур'ян. Він уже своє зробив — фундамент покрив. Скоро і стінки-доріжки, що ведуть до будівництва школи, приховає од людських очей.

От тільки не відомо, чи вдасться йому приховати це й безвідповідальність деяких відповідальних працівників у справах шкільного будівництва. Поживемо — побачимо.

Л. ПАВЛЕНКО, директор школи.

Мала Висна, Кіровоградської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Іване Івановичу, відмітьте, будь ласка, командирівку.

Сховалися...

— Пий до дна!..

Випадок на пляжі.

— Громадянини, у нас зараз перерва на обід...

ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

Коментарі Перця записали

Я. ВАЛАХ, Ю. КРУГЛЯК, В. ЛАГОДА та Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Порядки

ПРО ЛЮДСЬКУ ДУШУ І ПРАВДУ СУЩУ

Панівним класам капіталістичного світу не дуже-то до щирих успіхів науки, зокрема астрономії, так, італійський публіцист Панфіло Джентіле в статті, опублікованій у міланській газеті «Корр'єра делла сера», усе висадка на далеких морських шляхах може виявитися втраченою душою, що ми назвемі де поблідиша її сання, а де топівське казання!

Так, пане, то велике діло.
Так, людські душі — перш за все.
Тому ж вони розуміють, що вам тривога душу все.

Пририваєш іменем високим
Старого господа отця,
З тих душ чавити можна свин
Во ім'я бога-гаманця...

Та люди — в небеса злетіли
І — глянь, оная йка!
Там ані бога не зустріли,
Ані його замісника.

«Святі» назви в добу космічну,
Наука сплисує в архів,
І люди зиркають критично
І на бога, і на чортів.

А як прозріє южна часна,
Попом затуркана душа,
То ваша ася брехня облесна
Не варта буде і гроша.

І сгинуть люди з душ найдани,
І їх не стримають хрести,
А там, дивись, і вашу, пане,
Захочуть душу потрісти...

Так, пане, правда, суца правда:
Утратить душ, то — нічесь!
Пшич, пропала ваша влада,
І бог, і повний гаманець!

НЕЩАСНА ЖЕРТВА ВІЙНИ

Удова першого попличника Гітлера, верховного шефа гестапо й головного ватажника есесівських бандитів Генріха Гімлера живе тепер у західнонімецькому місті Білефельд. Гімлер приходить у Маргарету Гімлер, пенсійне місце одержати свою пенсію. Пенсія не одержує тут такої газети, наприклад, нещасна залишила мертву фашистського теоретика, який признав добрих теоретиків, і призначив пенсії. Та що обрали високі чиновники з боннського міністерства фінансів. Вони офіційно, з посиланням на відповідні західнонімецькі закони, пояснили, що нещасна удова одержує свою пенсію тільки за цілком законній підставі, оскільки, Гімлер є справжньою жертвою війни...
Є ще закони у Бонні!

СПОРІДНЕНІСТЬ

Злочинства колонізаторів у Конго призвели до того, що там гинуть од бомб, хвороб та голоду тисячі дітей. А англійське товариство захисту тварин звернулось до секретаріату ООН з проханням: вижити в Конго... собак, котів та папуг, що їх залишили бельгійські колонізатори.
Немає більшої наруги людським: Над світлим почуттям людини, Коти, собаки і папуги їд, за діточок дорожчі їм!
Дітей винищують вандалі... Вони ж, возівши в божество Собак і кішок, показали Свої твариняче ество.

ТЕХАС, ХХ СТОРІЧЧЯ...

Є у США штат Техас. Колись він славився спритними новбоями, відчайдушними бандитами та похмурими і дикими законами. Ковбої тепер тут майже зовсім перевелися, бандитів стало більше. Тільки закони залишилися в Техасі такіми ж похмурими і дикими. Існує в Техасі, наприклад, 44 закони, які обмежують права жінок у політичній, економічній та інших галузях.

До законів додано довжелезний перелік посад, про які техаські жінки й мріяти не сміють. Прочитайеш той перелік і бачиш, що для них тут взагалі нічого не залишається, крім найчорнішої роботи. Усі ці закони, разом із згаданими переліком, називаються «Положення про рівноправність жінок». Один із співробітників місцевої газети «Піонер», напевно, так написав велику статтю, в якій він підняв питання: «Чи є жінка взагалі людиною? Цінаво, а чи є людьми творці законів у штаті Техас?»

ПІСЛЯ ДОШКИ...

«Генерал» Сін Ні — ватажок однієї з чанкайшійських банд, вигнаних на початку цього року з Бірми, — заявив недавно в Тайланді, що повернеться на бірманську землю «до початку сезону дощів». Прогнали з Бірми «генерала», і він світ за очі дав драла — Готується в похід тепер — Назад, сердега, рветься-пнеться... Та він повернеться, здається, Аж після дошки в четвер.

СФОРРЕСТОЛИВСЯ!

Виступаючи в Лондоні на Сесії Асамблеї Західноєвропейського Союзу, англійський міністр оборони Уоткінсон заявив, що «при деяких обставинах Англія першою встановлює ядерну зброю». Ця заява Уоткінсона викликала серйозне занепокоєння англійської громадськості.
Волна зброєю бражчить, Зубами ам сірого, Ядро пемельне запустить Він щонайпершим хоче.
Ну що ж, нехай бражчить, Ми ж боїмось за волю, Щоб не спітнала його доля Така ж, як пана Форрестала.

ОТ ЯКІЯ ДОБРОЗИЧЛИВЕЦЬ!

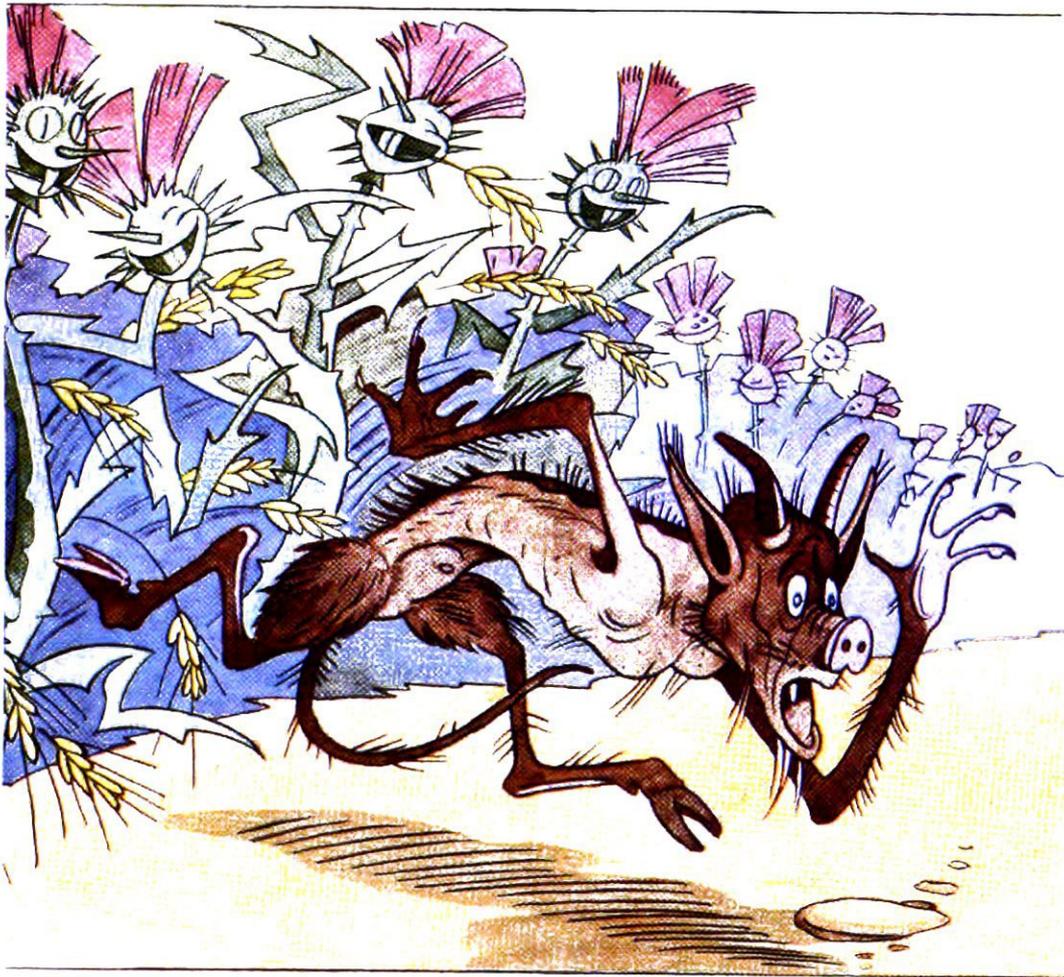
Корінне населення Південно-Африканського Союзу — банту голдує, 65% дітей вмирає протягом перших двох років життя. А доктор Йогансбургський університету Дак-Фрідт провів «висновок». «Віднині харчовий режим не завжди повинен бути банту до харчового раціону банту, маю до увазі, що не може привести до серйозно-судинних захворювань?»

Науки тут нема і сліду — Обман покладено в основу. Це під страхіття геноциду Підводять базу «наукову». Хай діти банту помирають, Бо є загроза із загрози. Іще, дивись, поворостають І наживуть собі склероз!

ЄДИНА МЕТА

Англійський міністр іноземних справ Х'юм відвідав португальського диктатора Салазара. Виступаючи в Лісабоні, лорд Х'юм багато говорив про те, що колоніальні доктрини Англії і Португалії «ґрунтуються на повазі до людської особи» та про єдину мету, яку мають ці країни в Африці.
Британський лорд Дружко віта, Бо ж, бачте, в них одна мета: В найдахах Африку тримати, Саджать людей в тюрму за грати, Скарби виначують без міри, І дерти з негрів по три шкіри, Дихнути не давати людині... Мета і справді в них єдина!

— Ух, чортополох розвели!

Народні усмішки

ПІП І ДЯК НА ПАРАСТАСІ

Піп і дяк пішли на парастас. Сіли за стіл. Поставили перед ними полумисок з великою рибкою, розрізаною натрое. Бере піп риб'ячу голову й каже:

— Голові — голова!
Але ж середня частина риби — це ласший шматок. Шкода покинути. Тягне й середину:
— Середина — для попа господина!
Залишився хвіст. Бачить піп, що не здумас з'їсти його за столом. Загорає хвіст у папір і приговорює:
— Хвіст — мій наймит з'їсть!..
Облизався дяк. Взяв миску в руки та й каже:
— А юха — для святого духа!
Та й виллиз юшку на попову голову.

Повідомив О. П. ДУДКО
з м. Хотина, Чернівецької області.

ПОСИДЕНЬКИ

— Сиджу я, не йду я, піду я.
— Подождіть, кумонько, я тісто замішу.
Сидить кума, замісила тісто друга.
— Сиджу я, не йду я, піду я.
— Подождіть, кумонько, я варенички по-ліплю.
Сидить кума, варенички ліпить друга.
— Сиджу я, не йду я, піду я.
— Подождіть, кумонько, я варенички зварю.
Сидить кума, варенички варить друга.
— Сиджу я, не йду я, піду я.
— Подождіть, кумонько, я варенички витягну.
Сидить кума, витяга варенички друга.
— Піду я, кумочко.
— Подождіть, кумочко, я варенички помастю.
Сидить кума, мастить варенички друга.

— Ой, кумонько, піду вже я.
— Ідіть, кумасю, я вже упоралася з варениками.
Облизалася кума смачно та й пішла додому.

Повідомила Л. С. БУШТЕЦЬ
з с. Корсунь, Дебальцівського району,
Сталінської області.

МЖИЧКА

Накравав дощик. Сіяла мжичка. У курені на пасовиську лежав батько, а малий син виглядав і дивився, як паслась отара.

— Татку, татку, а що то йде?
— Та мжичка, сину!
Син подививсь, подививсь та й знову питає:
— Тату, а що то йде?
— Мжичка, сину. Чи не замовкнув би ти?
— Тату, тату, а мжичка візцю понесла!..

Повідомив
зоотехнік Р. В. ГОЛОВЕНКО
з с. Марага, Дагестацької
АРСР.

ПРИКАЗКИ

Влюбився, як піп у гроші.
Говорила, їхала, сіла і підвезлася.
Гарний, як банячок знизу.
Сміється, як дурний до сиру.
Торохотить, як Гаурілів млин.
Ість за трьох косарів, а не робить і за ледаря.
Надіявся дід на мед і без вечері ліг спати.
Записав М. В. РОМАНЕНЧУК
з м. Коломиї, Станіславської обл.

КЛУБ

губителів ПРИРОДИ

Сьогодні ми приймаємо до клубу нових членів. Хоч вони люди різних професій і по-різному гублять природу, але всі вони гублять її в одному місці. В районі Києва. Об'єкт «губительства» — Дніпро.

На першому фото ви бачите начальника Дарницького паровозного депо Середу.

Він б'є природу нафтовідходами. Транспортується вона із депо у Дніпро хоч і примітивно (звичайною канавою), але дуже активно.

Нижче (і на фото і на Дніпрі) начальник Київського комбінату «Будіндустрія» управління промбудматеріалів Київського міськвиконкому Михайло Михайлович Дудник. Михайло Михайлович отрує дніпровські води з допомогою малої механізації. За його наказом тверді виробничі відходи звозяться на берег Дніпра, а тут підключається труба з брудною ядуchoю рідиною і під її тиском... тече бруд аж у Чорне море!

Третій — Усиченко Терентій Антонович. Він директор Київського шкірзаводу № 6. Його отруйовальна технологія перегукується з технологією Середи: із заводу по каналі у Дніпро біжать отруйні відходи. А відстійник для затримки цих вод будується з 1958 року. У темпі будується. Освоєно аж 1/7 відпущених на будівництво коштів.

Усіх трьох прийнято до членів клубу одноголосно.

Друже перче!

Просимо: стань на захист свого далекого скромного родича — шавлю. Отого самого, який на вітамін «С» багатий і який у борщ кидають. А заодно візьми під захист і працівників радгоспу «Червоний лиман», Фрунзенського району, Луганської області, які його вирощувати і збувати мусять.

Справа, бачиш, ось яка. Зверху оті начальники, що за паперами шавлю не бачать, шороку планують радгоспові сіяти його кілька надцять гектарів. У радгоспі на свій страх і ризик ту заплановану цифру переполнюють, але й після того не знають, як і куди той вітамін приткнути.

Хоч, згідно договору, радгосп зобов'язаний був у травні цього року здати Надіївському ВРП 26 тонн шавлю, його ніхто не бере. А якщо й беруть, то так мало, та ще й з такими передмовами, що не тільки шавель, а й вуха в'януть. Сорт встановлюють самовільно, який їм заманеться.

518 кг шавлю радгосп «здав» уже на птахферму. Кури раді — є вітамінний корм. Кури, звичайно, сміються, а радгоспівцям до плачу доходить, а державні гроші такі плачуть: за минулий рік радгосп зазнав на тому «ранньому зеленому овочі» збитків на 4 мільйони карбованців (старими грошми).

А що ж, Перче, буде цього року?!

м. Слов'янськ, Луганської обл.

Купила я в магазині № 13 м. Чернігова своєму синові черевини виробництва одеської взуттєвої фабрики № 2. Незважаючи на свій перший сорт, шкіряну підшву та ціну (10 крб. 12 коп.), черевини після першого ходу і розлізлася з ладу: підшва розмокла і розлізлася, як промокшкна.

Звернулася я до Чернігівського бюро товарних експертів, звідки незабаром і відповідь одержала. З неї я дізналася, що підшва на черевинах не підшва, а те, що м'ясоного служити «низом» у шитого або «рантові», а вони, як сказано у відповіді бюро товарних експертів, «до експлуатації у вологих умовах без налози не належать».

А чи «належить» фабриці випускати такі черевини експертів не каже.

Тож порадь, Перче, одеській взуттєвій фабриці № 2, щоб вона до таких черевинів додавала ще калоші й парасольки, а заодно і спеціальні візки, щоб було на чому все те причаїдалля укласти до школи зошити.

м. Чернігів.

На початку року Пирятинська галантерейна фабрика освоїла новий вид продукції — шітку для взуття. Для шітки, як відомо, потрібен волос-коротяк. Одержувати його можна тут же на місці, у Пирятині на м'ясокомбінаті. Але осілими Пирятинська галантерейна фабрика належить до управління місцевої промисловості, а до управління м'ясокомбінат — до Полтавського радгоспу, з волосом-коротяком відбуваються двані пригоди.

Раніш, ніж потрапити на фабрику, його за нарядом радгоспу везуть до Харківського шкіряного заводу, у кабіні машини сидить експедитор галантерейної фабрики з нарядом управління місцевої промисловості. У Харкові він подає свій наряд цій волос-коротячній машині, а машиніст, який їде з волосом-коротяком назад до Пирятини, разом з ним (місцева промисловість і радгосп) могли б довозити шітку до Пирятини. А от — возять! Возять сюди-туди сировину. А от — возять! Так ото, Перче, як побачиш у магазині взуттєву шітку з свиним волосом, то так і знай, що це пирятинська, бо волос для неї стільки марно возили, що він аж поси-вів.

голова районної планової комісії, м. Пирятин, Полтавської області.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ ЧЕРСТВА НОВИНА

Одеська обласна газета «Знамя комунізму» вмістила недавно на четвертій сторінці фото великого будинку з колонами. Підпис під тим фото наже:

«Ренійські портовини одержали в подарунок новий Палац культури. Тут читаються лекції, проводяться літературні вечори, працює Університет культури».

Дійсно, у приднайському місті Рені стоїть Палац культури. І лекції в ньому читають. І Університет культури працює.

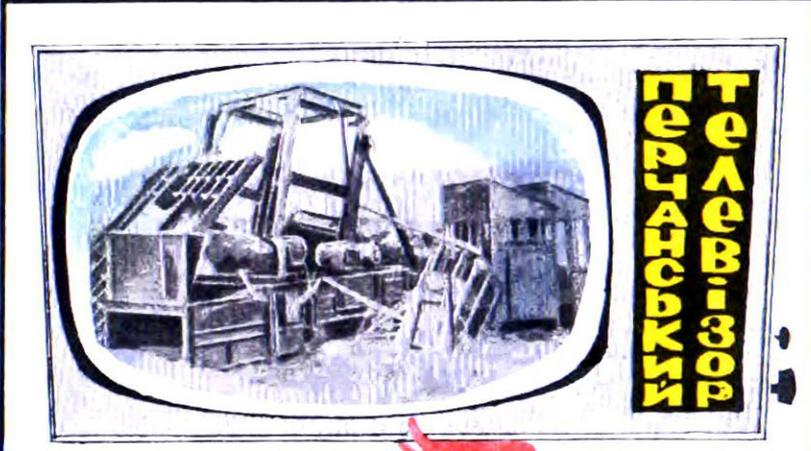
Але збудовано цей «подарунок»... сім років тому.

Дуже черству інформацію піднесла газета своїм читачам. Невже в області не знайшлося свіжшої?

Мал. С. ГЕРАСНІЧУКА

ЗАВКУБОМ

ТЕЛЕВІЗОР
ПАЛТАВЩИНИ

Шановні телеглядачі! Свою чергову телепередачу Перець веде по двох програмах. Перша, яку ми оце пропонуємо вашій увазі, ведеться з подвір'я Червоноармійського цукрозаводу, Згурівського району, що на Київщині.

Не подумайте, дорогі телеглядачі, що це телевізор машинерію перекосочив на екрані. Ні! Це — чудова машина ГОНТ-4. Обійшлася вона заводові в 240 тисяч карбованців старими грошми. Роблять такі машини для того, щоб з автомашин цукрові буряки розвантажувати і в пакати їх складати. Але ця складна машина нічого ще не складала, бо сама ось уже другий рік лежить не складена на заводському подвір'ї. Надумалися було цього року її скласти, але виявилось, що то вже навіть не машина, а залишки від неї — що можна було розтягти, розтягли. Навіть назви від неї не залишилося, бо тепер вона звучить, як обвинувачення директорів заводу Павлу Сергійовичу Гудзю: Гроші Отак Народні Тринькає! Скорочено — ГОНТ, значить.

На цьому закінчуємо наша телепередачу. До наступного телебачення, товариші!

Друга програма нашого телевізора теж не носить розважального характеру, хоча і переносить телеглядачів у парк райцентру Любешів, що на Волині.

Шановні наші телеглядачі, не думайте, що ці поважні дяді розважаються новим аттракціоном. Ні, це керівники району створюють районні «Любешівські Лузнинки».

Набрид їм старий парк, захотілося нового стадіону. І в наслідок «зелений друг» став жовтим. Певне, дуже тісно стало в Любешові, коли іншого місця для стадіону не знайшлося.

Футбольні матчі з цього стадіону нам навіть транслявати не хочеться. Все одно вони сінчатся не на користь керівників району.

До побачення, шановні телеглядачі! До наступного телебачення!

ЧАСТІВКИ

Гарну думу думав Петя:
Справляю нового буфета.
А в буфеті випив Петя,
Я ні зарплати, ні буфета.

В баби знахарки Поліна
Лікувалася корінням.
Три дні зілля умивала,
На четвертий день — сконала.

В парку п'яний піп Денис
Щаував дівчаток ліз.
Хміль пройшов — святий у
сльози. —
Став піп зовсім голомозим.

С. ГРИЦЕНКО.

м. Вінниця

Сиріанне перо
не бігує сам

ІЗ ПРОТОКОЛІВ, ДОПОВІДНИХ
ЗАПИСОК,
ВИСТУПІВ НА ЗБОРАХ І Т. Д.)

Цьому дзеркалу я віддала свою молодість.

Автор безжально знищував другорядних дійових осіб.

Треба, товариші, боротися з пияцтвом! Тільки тоді у нас не буде моральних явищ.

Вона мене назвала свинією. Я в суд подам, але доведу, що свиня — вона, а не я.

У нас ще є окремі Дон-Жуани, які простягають руки до народного добра, роблять бран і без поважних причин ходять на роботу.

В свинарни Мотрі поросятка як ребіонки, а ось Гашка ще не доросла до цього.

У вас, тов. Бровко, на плечах одні свині, а в Побігайла і ліс, і камінь, і будівлі...

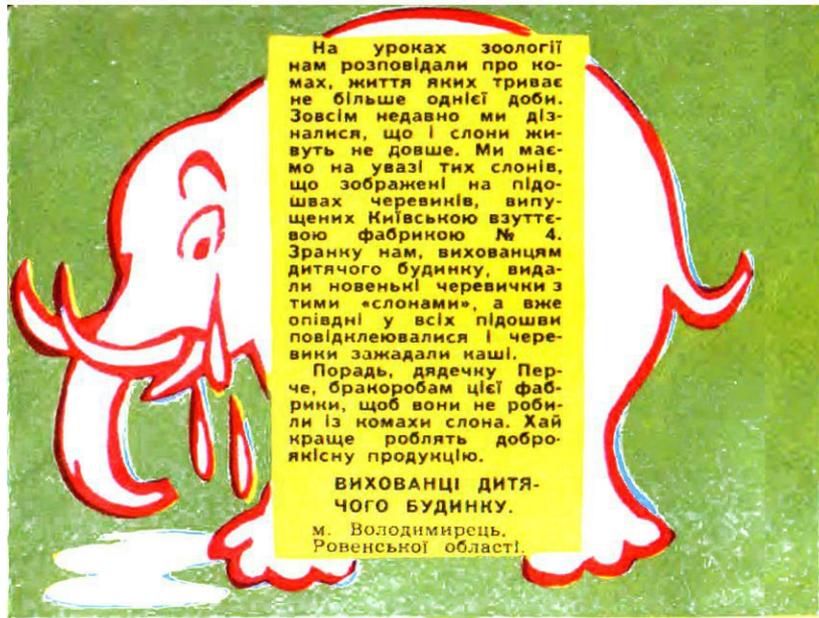
Ляцун повернувся потилицею до культурного закладу. Хіба після цього можна чекати цікавих вечорів молоді?

Я з такими прототипами і стрічатися не хочу.

В бібліотеці холодно, на стінах мороз, а завідувача сидить собі в шубці.

Весна на носі. А де ж, питаю я вас, деталі від ковалів?

Моя думка: треба нарешті покінчити з відкриттям дитясел.

На уроках зоології нам розповідали про комах, життя яких триває не більше однієї доби. Зовсім недавно ми дізналися, що і слони живуть не довше. Ми маємо на увазі тих слонів, що зображені на підшивках черевиків, випущених Київською взуттєвою фабрикою № 4. Зранку нам, вихованцям дитячого будинку, видали новенькі черевички з тими «слонами», а вже опівдні у всіх підшивки повідклеювалися і черевички зажадали каші.

Порадь, дядечку Перце, бракоробам цієї фабрики, щоб вони не робили із комахи слона. Хай краще роблять доброїсної продукцію.

ВИХОВАНЦІ ДИТЯЧОГО БУДИНКУ.
м. Володимирець,
Ровенської області.

Конкурс Перця

Запрошуємо письменників, журналістів, художників і всіх наших читачів взяти участь у конкурсі ПЕРЦЯ. Шліть нам нові гуморески, фейлетони, оповідання, вірші, наркатури та теми до наркатур.

Переможці конкурсу одержать 12 премій:

I. ЗА КРАЩУ ГУМОРЕСКУ, ФЕЙЛЕТОН, ОПОВІДАННЯ

Перша премія — 100 крб.
Друга премія (дві) — 50 крб.

II. ЗА КРАЩИЙ САТИРИЧНИЙ ВІРШ

Перша премія — 60 крб.
Друга премія (дві) — 30 крб.

III. ЗА КРАЩУ КАРИКАТУРУ

Перша премія — 50 крб.
Друга премія (дві) — 30 крб.

IV. ЗА КРАЩУ ТЕМУ ДО КАРИКАТУРИ

Перша премія — 30 крб.
Друга премія (дві) — 20 крб.

Крім премії, автори підзначених творів одержать відповідний гонорар:

Матеріали на конкурс просимо надсилати з поміткою на конверті «На конкурс».

Останній строк подачі матеріалів 30 листопада 1961 року. Рішення редколегії про наслідки конкурсу буде опубліковане в перших номерах ПЕРЦЯ за 1962 рік.

peres-ua.

peres-ua.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ За дорученням Перця «Дніпровський Перець» провів рейд по м. Кривому Рогу й описав його у фейлетоні «У семи няньок» (№ 7 журналу). Чимало недоліків у побутовому обслуговуванні виявив цей рейд, зокрема, в роботі міського транспорту.

На цей виступ заступник міністра автотранспорту та шосейних шляхів УРСР т. С. Чернишов повідомив редакцію, що в 1961 році передбачалося поповнити криворізький автопарк 60 автобусами. Після виступу Перця міністерство додатково виділило містові ще 30 автобусів. Отже, автогосподарство Кривого Рогу в 1961 році збільшилось на 90 автобусів.

Дніпропетровський раднаргоспереддав Криворізькому автобусному парку гараж, розрахований на 80 автобусів.

★ В одному з листів до Перця повідомлялося про те, що в системі Красноліманської райспоживспілки на матеріально-відповідальних посадах працювали особи, засуджені в свій час за розтрату та

розкрадання. Більшість цих осіб продовжували свою злочинну практику.

За грубе порушення принципу добору кадрів на матеріально-відповідальні посади, управління Сталінської облспоживспілки оголосило сувору догану з попередженням голові Красноліманської райспоживспілки Богомолону. Оголошено також сувору догану головному бухгалтерам райспоживспілки Новаковській і заготконтори Гриненко. Директора заготконтори Берестового та завідуючого торговим відділом Шапоренка з роботи знято.

★ Мешиканці Луганська написали Перцеві про недоліки в роботі міської станції швидкої меддопомоги.

Як повідомило редакцію Міністерство охорони здоров'я УРСР, наведені у листі факти при перевірці ствердились. Наказом по Луганському відділу охорони здоров'я головного лікаря міської станції швидкої меддопомоги Кузьмину В. Д. з роботи знято.

ДЕ ЧИМ ПАХНЕ?

У крамниці села Рачки, Володарського району, Київської області, панує антисанітарія.

(3 листа до редакції)

Тут сіль з піском наполовину, В цукерок запах нільки...

А покупець зайде та тільки Сплесне руками й ахне, Бо у Рачках у магазині Порядком і не пахне.

К. ЮР.

А ХТО БАЧИВ? А ХТО ЧУВ?

Чи бачили ви коли-небудь волейбольний м'яч з паперу?

У селі Тужар, Остерського району на Чернігівщині, такий є.

А суцільнопаперові шахи і шашки? А гармонію, в якій геть усе — планки, міх, клапани, навіть звук — з паперу?

У Тужарському клубі є і такий культреманент.

Раніш, правда, його не було. Та коли молодь села поскаржилася Перцеві, що в клубі немає цих речей, а Перець переслав скаргу на вжиття заходів до Остерського райвідділу культури, згадані речі появилися, мов по щучому велінню.

Так, принаймні, запевнив нас завідуючий Остерським райвідділом культури т. Овчар.

Перець привітав молодь села Тужар з таким цінним надбанням. А молоді тужарці відповіли Перцеві: «Шахів, м'яча, гармонії як не було в клубі, так і досі немає. Існують вони лише на папері, підписаному т. Овчарем».

Оце і вся коротка історія появи суцільнопаперового культреманенту в Тужарському клубі.

ПЕРШИЙ ДЕНЬ ОКОЗАМИЛЮВАЧА В ТЮРМІ

Мал. Л. КАПЛАН

Приписує.

Мал. В. ЛУК'ЯНЦЯ (Чернівці)

— Зачини вікно, ця пташина заважає мені писати музику...

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЯНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 14 (457) (на українському мові). Підписано до друку 7 VII 1961 р. Папір 70x108% = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17317.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2.

Зам. 4110. Тираж 300 000 прим.

Відсканував Михайло ЗАХАРІЯ,
опрацював Олег Леськів для спільноти:

<http://peres-ua.livejournal.com>

іноземна САТИРА

Малюнки із журналів: «ДИКОБРАЗ» (Прага), «ЛУДАШ МАТІ» (Будапешт), «ОПЛЕНШПІГЕЛЬ» (Берлін), «СТЪРШЕЛ» (Софія), «УРЗІКА» (Бухарест) та «ШПИЛЬКИ» (Варшава).

Генеральний секретар ООН Хаммаршельд заявив, що, через брак матеріалів, ООН не може виступити проти жорстоких португальських колонізаторів в Анголі.

ГОЛОС АМЕРИКИ
В ГРЕЦІЇ...

...та голос Греції.

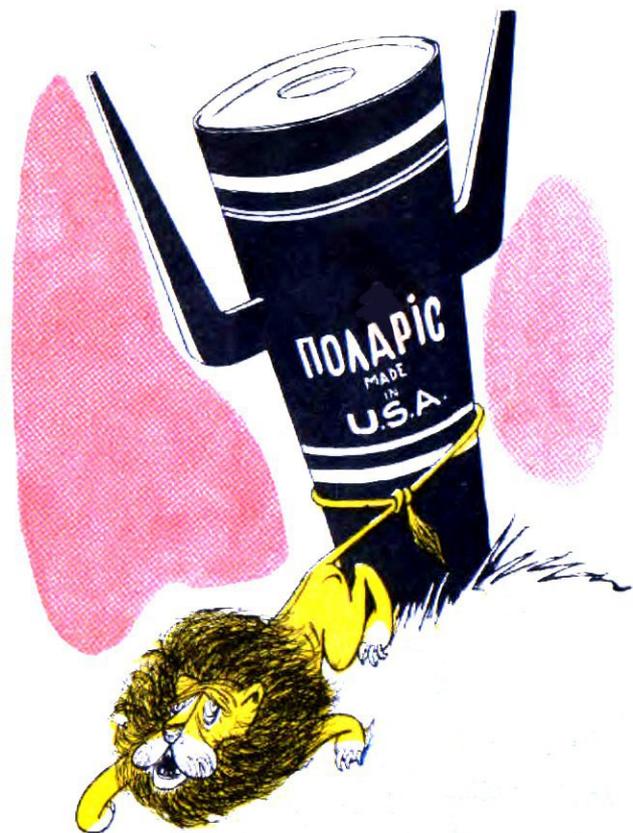
Тренування.

— Портфель ще не повний...

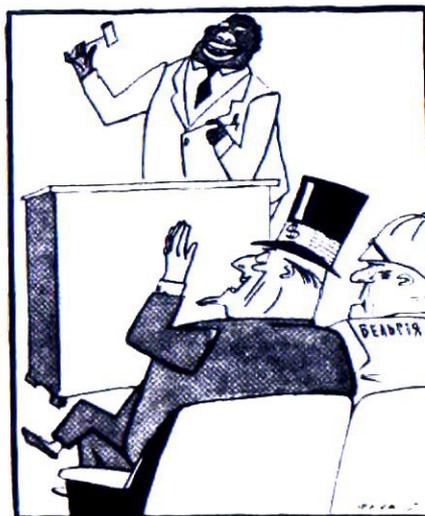

Еволюція німецького шолома.

На прапори.

НА АУКЦІОНІ

Касавубу: — Хто дасть за мене більше? Раз... Два...

— Звичайно, між США та Кубою існує тертя, але наші руки чисті.